

8. srpna 2006

V bouři na Azory

První etapa závodu byla mimořádně náročná a svědčí o tom i první rozhovor s Davidem Křížkem v cíli v Hortě na Azorských ostrovech.

Ačkoli David doplul do cíle zcela vyčerpan, přesto mu euforie z vynikajícího umístění dovolila se s námi ihned podělit o dramatické okamžiky z průběhu etapy.

Jak náročný byl závod po stránce fyzické?

Šlo o zatím nejtěžší závod v životě. Jízda na Pogo 2 je náročná i za mírnějších podmínek, než byly ty, se kterými jsme se setkali v průběhu závodu. V některých chvílích jsem se cítil na dně nejen fyzicky, ale především psychicky. Chvílemi mi přišlo mimořádně obtížné pokračovat a nebyl jsem sám. Kupříkladu Andraž Mihelin, který dojel na druhém místě v kategorii Proto, podle svých slov několikrát přemýšlel, co by se mohlo na lodi rozbít, aby mohl odstoupit. Andrew Wood již poslední den před cílem neměl dostatek sil, aby vytáhl spinaker, polský reprezentant Jaro Kaczorovski si v bouři oblékal záchranný oblek a loučil se se životem. Šlo o mimořádně těžký závod a šrámy na těle závodníků to dokazují.

Již druhou noc po startu přecházela přes startovní pole studená fronta. Foukal velmi silný vítr a několik závodníků muselo pro technické defekty ze závodu odstoupit, včetně druhého ze závodníků týmu Atlantik minitransat Daniela Vodičky na lodi CK Fischer. Jak jsi se s frontou popral ty?

Od začátku jsem křížoval nejkratší možnou cestou se záměrem se držet více na sever, abych v co nejkratším čase přetnul blížící se frontu a s následným větrem od severozápadu sjížděl pak dolů k mysu Finisterre. Bouře přišla poměrně brzo. Vlny byly stále větší a větší a vítr postupně sílil až na stálých 35 uzlů, což na plavbu potí větru není vůbec dobré. Voda létala vzduchem a mezi hřebeny temných vln se táhly pruhy bílé pěny. Již při větru o rychlosti 55 km/h jsem vytáhl oranžovou bouřkovou kosatku a s třetím refem na hlavní plachtě jsem se probíjel dál. Bylo to strašně vyčerpávající a na úvod dost zničující. Navíc když jsem vylézal z kajuty, tak loď poskočila na vlně a já hlavou narazil na roh kajuty. Hned vedle oka v očnicovém oblouku jsem si prorazil kůži. Všude byla krev a začalo to otékat. Točila se mi hlava a nebylo mi dobře. Nemohl jsem nic požit. Jen jsem pil a kormidloval. Potkal jsem tři obrovské kontejnerové lodě. Všem jsem projel před přídí jen o kousek. V obrovských vlnách jsem je zahlédl až ve chvíli, kdy byly už za mnou. Pak se náhle rozjasnilo jak v oku hurikánu a vítr na chvíli polevil. Ulevilo se mi. Uvědomil jsem si, že musím jíst. Vzal jsem si jablko, ale náhle to přišlo a já pozvracel celý kokpit. Znovu jsem se pokusil sníst jablko a vše se opakovalo. Mořská nemoc jak má být. Nebyl jsem prý však zdaleka sám. Po chvíli se znovu

zatáhlo a vítr pokračoval až do úplné tmy. Pak vítr zeslábl pod 50 km/h a bouřkovou kosatku vystřídala kosatka normální. Stále jsem stoupal k mysu Finistere. Bylo to strašné.

Měl jsi nějaké informace o své pozici v závodu? Jak kvalitní byly předpovědi počasí?

Předpovědi počasí jsme mohli poslouchat na frekvenci Radia Monaco, kde zajistili pořadatelé i vysílání pořadí. Předpovědi však zdaleka neměli takovou kvalitu, aby bylo možné s nimi smysluplně pracovat v průběhu etapy. Byly spíše jen orientační. Pořadí v závodu jsme mohli slyšet ve stejné relaci. Bylo to však jen pořadí, nikoli však polohy jednotlivých lodí. Proto příliš platná tato informace nebyla.

Jaká byla situace ve chvíli, kdy vítr změnil směr a konečně začal vát od severovýchodu?

Stále foukalo mezi 40 a 50 km/h, nyní však již ze zadoboku. Malý genaker šel nahoru a já se rozlétl. Loď byla obtížně ovladatelná vlny byly ohromné. V té chvíli jsem byl až na 22. místě, ale propracovával se vpřed. Pak to přišlo. Obrovská vlna, za ní menší a nakonec metrový stupínek. Poryv větru přes 60 km/h a jachta nabrala rychlost. Ani jsem neměl čas se bát. Prostě to bylo jen strašné buraceni a loď letěla do údolí. V té chvíli jsem si vytvořil nový rychlostní rekord, když jsem podle GPS dosáhl 21,4 uzle, tedy téměř 40 km/h. Pokračoval jsem stálou rychlostí 15 uzlů. Byla to šílená jízda. Ještě tak u pobřeží možná, ale v Atlantickém oceánu? Po několika hodinách jsem byl tak unaven, že začaly přicházet chyby. Při jedné z nich jsem se snažil zabránit rukama přeletění ráhna. Výsledkem byla namožená obě ramena. Stáhl jsem genaker a nedokázal jsem najít dost sil pro jeho vytažení ani následující den. Ramena mě tak bolela, že jsem se bál, že bych nebyl schopen spinaker stáhnout.

Která chvíle byla pro tebe během závodu nejnebezpečnější?

Letěl jsem vstříc cíli s malým genakerem. Rozhodl jsem se tuto plachtu nechat na stěžni i v noci. Spal jsem v krátkých intervalech po 20 minutách. V jednu chvíli jsem se probudil, když jsem cítil, že loď jede jinak než normálně. Vylétl jsem na palubu a objevil genaker namotaný n a předním stěhu, navíc spolu s výtahem kosatky. Nebylo možné propletenec rozmotat. Musel jsem vylézt za tmy na stěžeň. To jsou velmi nebezpečné okamžiky. Celá operace mi zabrala 3 hodiny. Byl jsem propocen skrz a unaven tak, že jsem si musel jít znovu lehnout.

Jak se ti podařilo v závěru o tolik vylepšit svoji pozici?

Byl jsem unaven stejně jako ostatní, ale dokázal jsem zmobilizovat poslední zbytky vůle a začal znovu závodit. Vytáhl jsem veliký spinaker, malý byl již v té chvíli roztrhaný a rozhodl se letět do cíle. Loď byla přeplachtěná a nechtěla příliš poslouchat, ale rychle jsem zlepšil techniku kormidlování a letěl opět vysokou rychlostí k cíli. Ne všichni se dokázali v tomto okamžiku znovu zvednout. Nespal jsem posledních 24 hodin a získával jednu příčku za druhou. Ještě před cílem na mě sice ve slábnoucím větru dotírala belgická jachta Manu Poki, ale nedal jsem se a skvělou 14. pozici jsem udržel.

Výsledky

Serie Class

- 1-Francisco Lobato - BPI
- 2-Jean François Quélen - Galanz
- 3-Antoine Debled - ADD Modules

14 – David Křížek – Atlantik FT

Proto Class

- 1-Adrien Hardy - Brossard
- 2-Andraz Mihelin - Adria Mobil Too
- 3-Fabien Despres - Soitec